

בְּמַחְזָה

כִּי מְלֵאוֹ אֶסְמִיךָ גִּרְעִין
וְאִם מְנֵא־מְנֵא לְעִינֶיךָ בְּאֶקֶט הַרְאִשׁוֹן
הוּא יִירֶה בְּאֶקֶט הַשְּׁלִישִׁי

אֲתָה הוּא שְׁשִׁינִית תִּסְקָסֶט
אֲתָה הוּא שְׁתוּרִיד אֶת הַמָּסָךְ

כְּבִבְרֵאשִׁית כֵּן בְּאַחֲרִית

רֵאשִׁיתְךָ – תָּא שְׁלֵם מִשְׁנַת הַמִּילֵאֲרֵךְ
בְּלִעְדֶיךָ –

אַחֲרִיתְךָ הַתָּא הַמִּפְצָל –

מִצְעָה לְדֶיךָ

כְּצִמְחַת הַשְּׂדֵה וְעוֹנוֹת הַשְּׂנֵה

הַקְּבוּעִים וְהַמְסֻדָּרִים בְּמִסְלוֹלִים

אֲתָה שְׁפָחוֹת בְּהַרְפָּלִיקוֹת

הוֹפְעָתְךָ עַל הַקָּרְשִׁים בְּסִפְרֵיהֶם הַרְבִּיעִית

בְּזוּרְעַת הַיָּמִין שֶׁל חֶסֶד

אַצֵּת אֶל אַחֲרִיתְךָ בְּגִבּוֹרָה הַחֲמִישִׁית שֶׁבְּסִפְרֵיהֶם

וּמְלָאָה הַתְּהוֹרָה בְּבִהוּ.

(חֲלוּק־אֲבָן עַל מַצֶּבֶת נִיקָה)

לא בשבילו. ואפילו עורך 'קשת' כתב לה במכתבו, שיש תשתית נסתרת לשיריה. שנפערים בהם תהומות ומעמקים שנובעים מהשֶׁ-קפה מיוחדת. האם אינה, במקרה, אשה שומרת מצוות? ובכלל, נשים הכותבות שירה הן מופלאות בעיניה. ועוד נשים השוקעות בשירת אמונתן העמוקה. היא הוזמנה לשיחה עם העורך במערכת בתל־אביב. אלא שהיתה שקועה בלימודיה ובעבודת המחקר שלה, ולא הצליחה להתפנות. חבל, היא הפסידה את המעודד החשוב של שירתה. משום שכעת חדלה לכתוב. וגם כתב־העת כבר פסק מהופעתו. וחייה נשתנו וקיבלו מפנה לכיוון אחר לגמרי. תאר לעצמך, אמרה, שהיא מסוגלת היום ליהנות מהיובש הנפלא שבמלים. קיבורת, מה, ארוכת רגליים? והוא לא התפלא, כי כבר מזמן גילה את הצד היובשני שבה. אבל הצטער כמוה ששירתה נדחקה חוצה לחייה. ונותרה לו תקוותה, ששירה אינה מתכלית. היא רק נדחקה לשולי הנפש. אבל הידחקות זמנית בלבד, עד שתשוב ותקרא לעלות. כשיגיעו ימי מצוקה שלא תוכל להם בלי לכתוב שירים. וכשישבה מולו וראתה איך הוא רץ בכתיבתו, על כל חתיכת נייר שמצא, חשה לרגע שגם היא יכולה. ועשתה שטות גדולה כשהפסיקה. ובגללו, כן, התמלאה ביטחון מחודש.

שניהם הבינו, שלא יהיה מנוס משיחה אחרונה ביניהם. שיחה קשה, שיש להתפלל שלא תהיה מלווה בעלבונות. שמחת ההתפיי־סות הקצרה חלפה. שניהם ידעו זאת ושניהם חששו לשגות. היא חששה שמא יתרגו ויטיח בה עלבונות גלויים. והוא חשש מהעלבון־נות הסמויים של אשה מאוכזבת. היה ברור להם מיד שהם מוכר־חים להיפגש לשיחה אחרונה. אי־אפשר לנהל אותה בטלפון. אי־אפשר לצעוק טוב, לטעות טוב, ולא לשמוע את נימות הקול. אחר־כך תטפול עליו שאמר זה וזה, שטעה, ששגה ושסילף. היא הציעה, שיפגשו בקפטריה של בית הספרים, היכן שנתראו לראשונה. אבל הוא העדיף דווקא את ההמולה הרעשנית שבבנין המנהלה. המסעדה הפתוחה לציבור אינה מעוררת סקרנות מיותרת. היא הסכימה והם נדברו להיפגש.

שום משחקים לא התנהלו ביניהם מי ישלם על מי. מראשית פגישותיהם שילמו כל אחד על שלו. כך היה בתחילת הסתיו שעבר, וכך נמשך בחורף הארוך, וכך גם ייגמר לפני חג השבועות. הוא חזה שיחה קשה פנים אל פנים. עם התפרצויות שלא יוכל למנוע, של גסות אלימה מצידו. הוא לא רצה לפגוע בה. אבל הודה בחולשותיו. נקמנות מכוערת, שעלתה מתוכו, כבר הביכה אותו פעם. לפחות היו דבריו ישירים ובלי התחמקויות. היא אמרה שנשאר ילד, הזקוק לחסות תמידית והע־רצה יומיומית. חרף גילו, חרף כרסו, חרף שערו המקליש וגופו המזדקן. ומי זה בכלל מתפנה ללימודים בגיל ארבעים? מה הוא חושב, שהוא רבי עקיבא? גם בשיריו מצאה את הנעימה הנסתרת שלו, המתחננת לאהדה. וגם בחיי האהבה שלו, שלא שבעה מהם הרבה אושר. חיים מופרעים, אנוכיים ולא בשלים. והוא אמר שש־בע כבר בחייו מהטפות של צדקנים. ורק השבוע הציק לו סדרן־העבודה שבקיבוץ. והאשים אותו שמאז המלחמה הוא רק מתחמק ומשתמט. וכבר רבים בקיבוץ שאלו מה קרה לו? מתי יפ־שוט את מדי המקוֹן המקצועי ויחזור לדפוסיו הישנים? ומתי ישוב ליטול חלק בעומס הפרנסה המוטל על החברים? והוא כמעט שכ־

עצמם. מופרשים ומנותקים מאחורי שבעה מנעולים. שאינם מתפ־נים לעולם כדי לתת גם משלהם לזולתם. ולא רק כדי לקחת. ואז התפשטה ובאה אליו. והם התפייסו וגופיהם התפייסו, כשבחוץ מיללת השרקיה ומקישיה ברחובות. מייבשת את שרידי החורף ומבשרת על שובם של ימי החום.

סיקרון אותו לדעת אם המורה זעוף הפנים מעודד כתיבת ש־רים אצל תלמידיו. ומה אומרים חבריה בקבוצה המסורים לעבודה? ובכלל, האם יש להם טקסי פולחן קבועים משלהם? מתי קמים, מתי אוכלים, מתי קוראים? באמת הם מנהלים חיים סודיים כמו שקרא באיזו כתבה בעיתון? מאירה הלעיגה על בורותו. סק־רנות זולה כמו שלו יאה למציצנים לרכלנים ולכותבי רומנים. וככה לא יוכל ללמוד שום דבר. אם לא יעז לשבור את מחיצות האגו המנופח שלו, לא יוכל להיכנס לעורם של אחרים. וכפי שכ־בר למדה להכירו, בחודשי הטירוף הקדחתני שלהם, הענין פשוט